

leviafan.org.ua

ФОТОДОКУМЕНТАЛЬНА ВИСТАВКА «ВОЇНИ-МЕМУАРИСТИ - УЧАСНИКИ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ. АВТОГРАФИ»

Амосов Микола Михайлович (06.12.1913 – 12.12.2006) – радянський та український лікар, учений в галузі медицини та біокібернетики, громадський діяч, доктор медичних наук, академік Національної академії наук України та Академії медичних наук України.

М. М. Амосов – автор понад 400 наукових робіт, включаючи 19 монографій. Ряд монографій перевидано в США, Японії, Німеччині, Болгарії. У створеному ним Інституті серцево-судинної хірургії підготовлено 40 докторів і понад 150 кандидатів наук, багато хто з них очолює великі наукові центри.

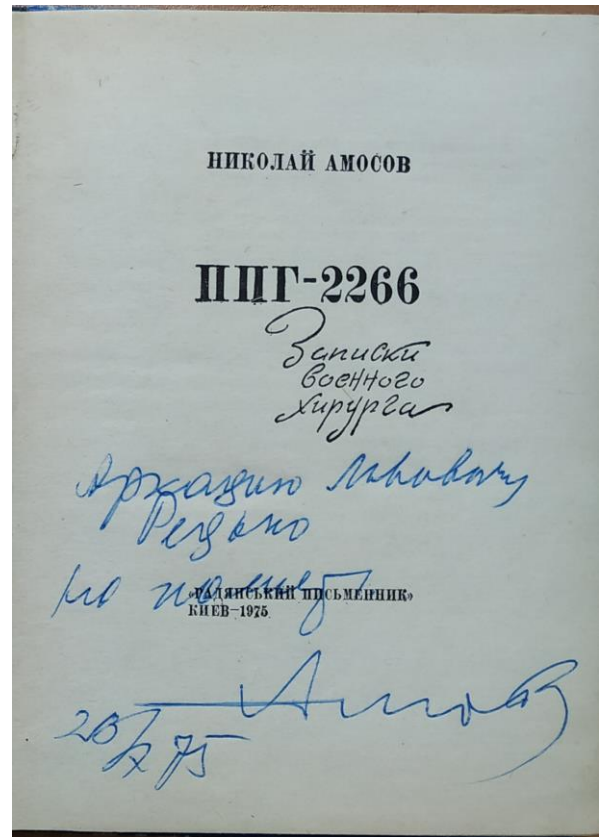
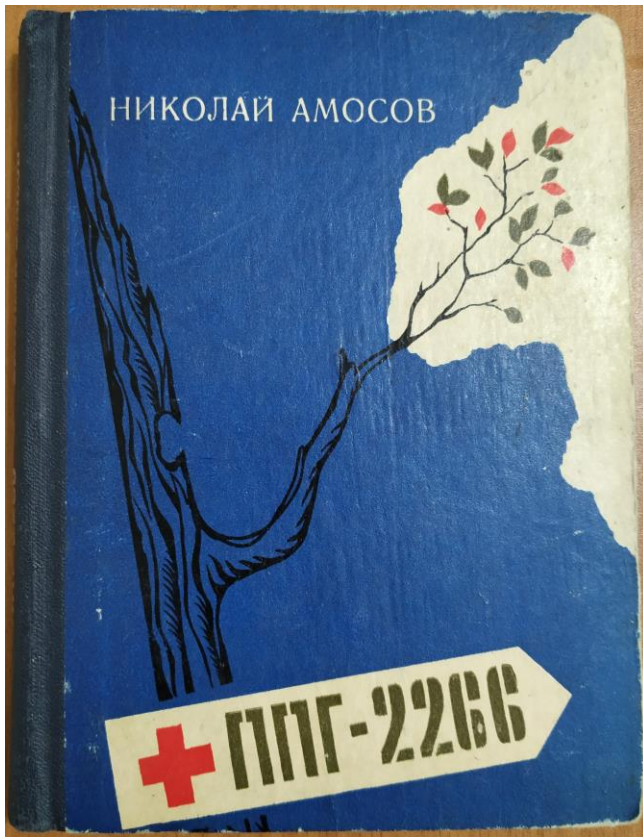
У 2008 році він був визнаний другим після Ярослава Мудрого Великим Українцем за результатами опитування громадської думки «Великі українці».

Микола Михайлович Амосов також широко відомий як письменник. Його повісті «Думки та серце», «Записки з майбутнього», «ППГ-2266», «Книга про щастя та нещастя» неодноразово видавалися в Україні та за кордоном.

Амосов

Кук Василь Степанович (11.01.1913 – 09.09.2007) – генерал-хорунжий, головнокомандувач УПА(1950-1954).

Навесні 1941 р. організував і очолив Центральний штаб похідних груп ОУН для переходу на схід України, включно з Кримом і Кубанню. У червні 1941 р. очолив Львівську провідну похідну групу (близько 20 членів), яка прибула 30 червня до Львова й організувала Народні Збори, на яких було проголошено Акт відновлення Української Держави.

У липні-серпні 1941 р. організував і очолив Київську провідну похідну групу членів ОУН (близько 30 осіб), переважно зі східних областей та Волині, для повторного проголошення відновлення української державності в Києві. 31 серпня 1941 р. в м. Василькові частина членів групи, в тому числі В. Кук, була заарештована німецькою поліцією. При транспортуванні групи до Львова у м. Луцьку Василю Куку разом із Дмитром Мироном та зв'язковим Тарасом Онишкевичем вдалося втекти з-під варти і добратися до Львова.

Після загибелі Дмитра Мирона у липні 1942 р. та арешту його заступника Пантелеймона Сака безпосередньо керував діяльністю ОУН на всіх українських центрально-східних і південних землях. Навесні 1943 р. очолив УПА-Південь.

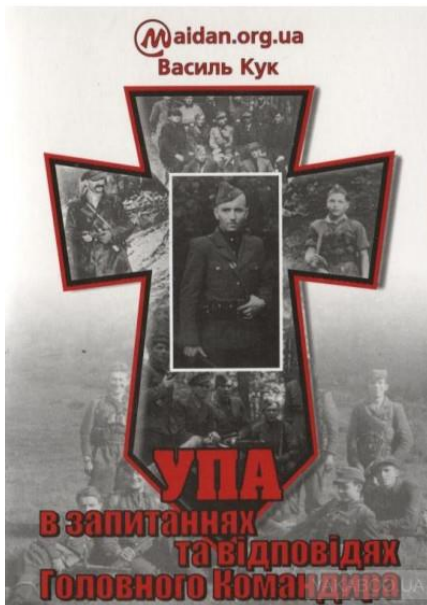
На III-тій конференції ОУН (лютий 1943 р.) В.Кук підтримав Михайла Степаняка, щодо обмеження повстанської боротьби лише антинімецьким, а не і антирадянським фронтом.

Після загибелі Романа Шухевича 5 березня 1950 року Василя Кука було обрано Головою Проводу ОУН в Україні, Головним Командиром УПА та Головою Генерального Секретаріату Української головної визвольної ради.

В.С. Кук відомий також як публіцист та історик. Зокрема є автором книги «УПА в запитаннях та відповідях Головного командира».

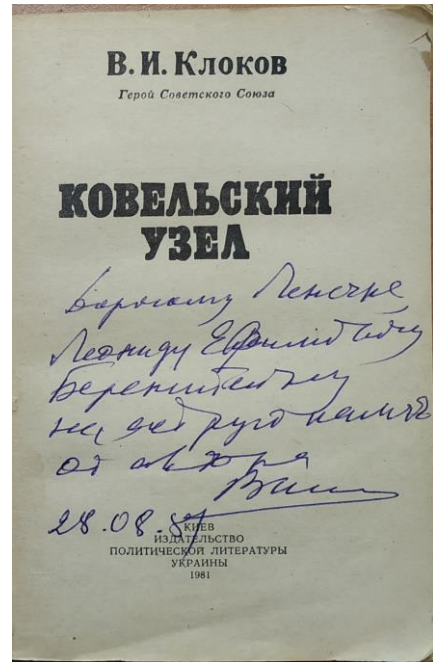
ВРуб

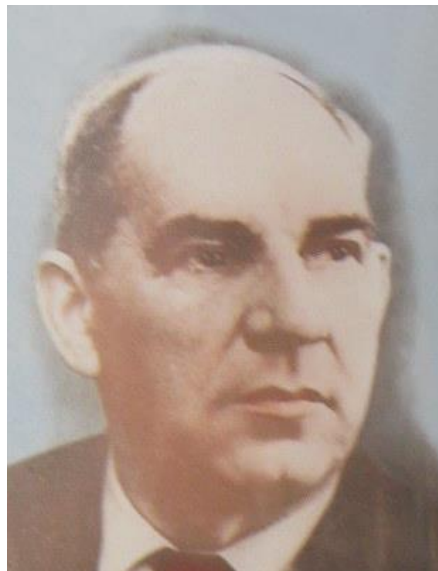

Клоков Всеволод Іванович (12 (25).06. 1917 – 11.10.2004) – вчений-історик, доктор історичних наук, професор, член-кореспондент Академії наук України. В роки радянсько-німецької війни активний учасник партизанської боротьби в Україні і Чехословаччині, комісар партизанської бригади, Герой Радянського Союзу. Автор мемуарів «Ковельський вузол».

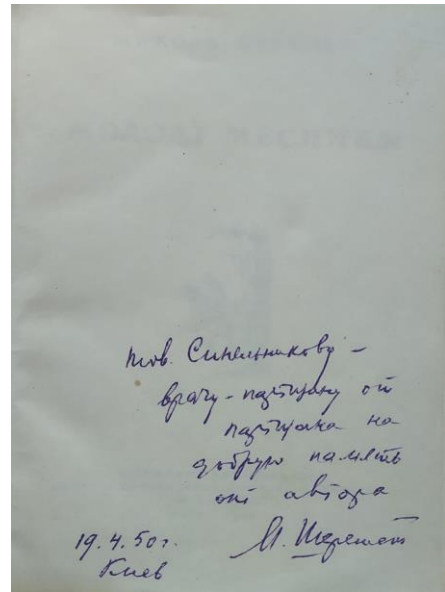

Шермет Микола Спиридонович (10 (23).12.1906 – 28.10.1986) – поет і прозаїк, член спілки письменників СРСР. У 1942–1943 роках перебував у партизанському з'єднанні Олексія Федорова. У роки війни друкував статті, нариси, вірші в центральних газетах. Автор великої кількості збірок поезій – в офіційному на той час дусі. Зокрема з партизанської тематики: «В лісах України», «В партизанських загонах», «Молоді месники», «З глибин пам'яті»; роман «Вартові миру».

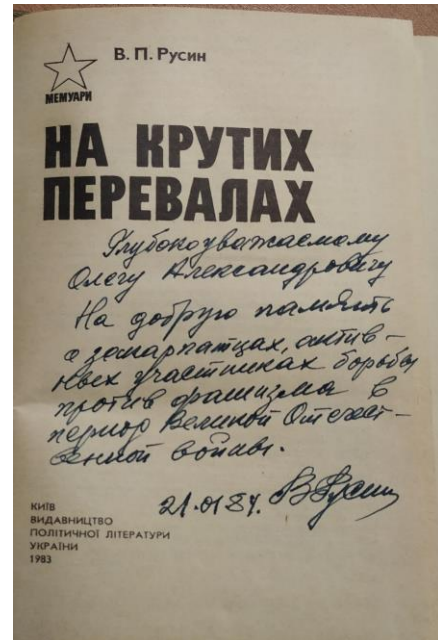
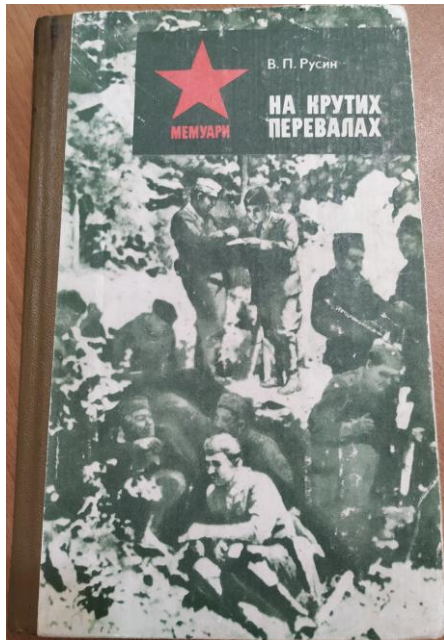
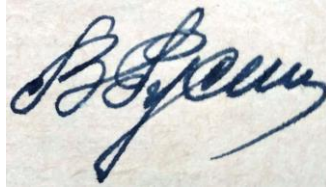

М. Шеремет

Василь Павлович Русин (02.01.1919 - 21.10.2005) – автор спогадів про невідомі широкому загалу сторінки руху опору на Закарпатті в період Другої світової війни «На крутих перевалах». Командир партизанського з'єднання. У 1942 році вступив до Першої Чехословацької окремої бригади, що формувалася в Бузулуку, воював у її складі. Пізніше був направлений у партизанську школу при Українському штабі партизанського руху, після якої 13 вересня 1944 року був десантований на Закарпаття командиром партизанського руху. Його загін діяв у Мукачівському і Свалявському районах.

Георгій Єрмолайович Дегтярьов (1892-1973) – радянський воєначальник, генерал-полковник артилерії.

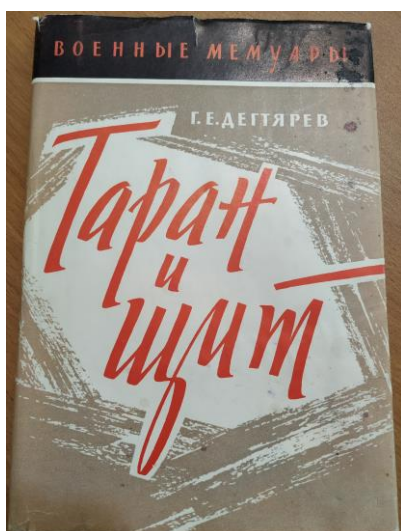
У ході німецько-радянської війни генерал-майор (з 1942 року) Г.Є. Дегтярьов начальник штабу артилерії Резервного фронту, начальник артилерії 52-ї, 4-ї і 2-ї ударних армій. Начальник (командувач) артилерії Волховського (з жовтня 1942 року) і Карельського (з липня 1944 року) фронтів.

Під час війни з Японією у 1945 році командував артилерією 1-го Далекосхідного фронту. Після війни до 1958 року – артилерією ряду військових округів, зокрема в 1950–1953 роках командував артилерією Туркестанського ВО. Автор мемуарів «Таран і щит».

Детярєв

Дорогим друзьям
Иван Мироновичу
Валентине Георгиевну
на
память нашего
автора
14.11.67 Детярєв

Плотницький Володимир Петрович – 1922 року народження, вчитель, письменник-мемуарист, учасник Другої світової війни.

Партизан загону імені Держинського, який діяв на території Житомирської, Київської, Рівненської, Волинської, Брестської областей. Автор спогадів про партизанську юність та післявоєнну боротьбу українських партизанів (УПА) за волю України, зокрема, «Юність партизана», «Останні постріли повстанців».

Як пише Сергій Лашенко у статті «Червоний – про УПА» (г-та «Україна молода» від 20.04.2010 № 072), Володимир Петрович юнаком прийняв своє перше «бойове хрещення», пустивши під укіс два ворожі ешелони. Такою була

перевірка на благонадійність перед тим як прийняти його у партизанський загін.

Постать Плотницького В.П. цікава для нас тим, що він – яскравий зразок примирення між українцями, які, не маючи власної незалежної держави, опинилися в різних ідеологічних таборах і часом по різні сторони фронту. Проте всіх їх єднала любов до Батьківщини, своєї рідної України.

У художньо-документальній повісті «Останні постріли повстанців» Володимир Плотницький описує тринадцятирічну боротьбу сотні УПА «Романа», яка діяла на Волині, Рівненщині та Житомирщині. Сам сотник «Роман» (Володимир Кудря) прийняв свій останній бій у селі Сушки Коростенського району на Житомирщині у липні 1955 року. Ці місця рідні й для Володимира Петровича, тому й писав про них.

Журналіста Сергія Лащенка здивувало, що колишній червоний партизан, комуніст, викладач історії в радянській школі – із симпатією пише про УПА. Однак для Володимира Плотницького не могло бути по-іншому. Адже він писав про те, що бачив, чув від людей та назбирав у архівах.

У книзі «Останні постріли повстанців» колишній червоний партизан детально описав й подію, свідком якої став – похорон видних діячів ОУН Сціборського і Сеника, яка справила на нього незабутнє враження. «Їх ховали третього дня. Траурна процесія житомирян просувалася Бердичівською. Попереду – позолочений хрест і хоругви. За тілами вбитих – священики, церковний хор і кількасотенний людський супровід. Вінки і квіти, їх багато. А найбільше чорнобривців, голубих і жовтих айстр. Більшість людей вперше і востаннє, з якоюсь особливою напругою і шанобою (мабуть, знали кого ховають) вдивляються в обличчя небіжчиків. Якийсь фотограф кілька разів клацає автоматом–блискавкою... Той день показав, як багато людей Житомира живуть Україною!.. Вони вірять у прийдешність своєї держави, вони жадають її, вони співчують борцям за неї. А це означає, що Україна буде, що вона відродиться!».

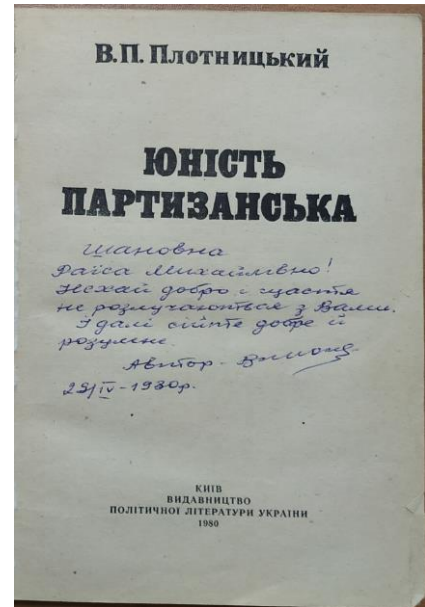
Чи не про цю подію згадував радянський вчитель, директор однієї з житомирських шкіл Володимир Плотницький, коли високе партійне начальство переконувало його перепрофільовувати очолювану ним школу з української на російську? Найбільше його агітувала землячка з Житомирщини, за що йому було неймовірно боляче і соромно. Колишній відважний партизан-підричник не стримався від сліз. Ці сльози вчителя історії й директора школи на диво вплинули на партійне керівництво і школа таки залишилася українською.

Володимир

Пам'ятний знак загиблим у Сушках воїнам УПА

Володимир Плотницький та колишній зв'язковий УПА Василь Кушнір під час відзначення українськими ветеранами (Червоної армії і УПА) 65-ої річниці визволення України від німецьких окупантів. (с. Сянки, 2009. Фото С. Лашенка)

